

Sygn. akt VI GC 25/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1 623,62 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 315,88 zł tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 25/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 października 2015 roku (data stempla pocztowego) powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 2 343,62 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 26 lutego 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki T. o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanych K. W. i B. W.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji drogowej jest pozwana. Powód wskazał, że legitymacja procesowa w niniejszej sprawie wynika z umowy cesji zawartej z poszkodowanymi dnia 11 marca 2015 r. Pozwana wypłaciła część odszkodowania w wysokości 654,38 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego równocześnie odmawiając wypłaty odszkodowania za holowanie pojazdu ponieważ był on zdaniem pozwanej nieuzasadniony. Powód wskazał, że domaga się zapłaty nieregulowanej kwoty 1.865,62 zł z tytułu poniesionych przez poszkodowane kosztów najmu samochodu zastępczego

przez okres 21 dni oraz kwoty 478,00 zł z tytułu kosztów holowania uszkodzonego pojazdu. Powód wskazał, że poszkodowane nie miały możliwości odliczenia podatku VAT.

W dniu 7 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 3016/15/3 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że wypłaciła na rzecz poszkodowanych z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 654,38 zł uznając za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 6 dni oraz weryfikując stawkę czynszu najmu samochodu zastępczego z kwoty 147,60 zł brutto do kwoty 109,06 zł brutto. Pozwana zakwestionowała również zasadność dochodzonych przez powoda kosztów holowania uszkodzonego pojazdu, ponieważ w jej ocenie pojazd po kolizji nie był uszkodzony w stopniu uniemożliwiającym jego użytkowanie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 26 lutego 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki T. o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanych K. W. i B. W.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej jest pozwana.

Okoliczności bezsporne

Dnia 26 lutego 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki T. o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanych K. W. i B. W.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Powód zawarł z poszkodowanymi umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód F. (...) nr rej. (...). Dobowa stawka najmu została ustalona na kwotę 120 zł. Samochód zastępczy wynajmowano w okresie od 11 marca 2015 r. do dnia 31 marca 2015 r tj. przez 21 dni.

Dnia 11 marca 2015 r. poszkodowana zleciła powodowi holowanie uszkodzonego pojazdu. W dniu 2 kwietnia 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej K. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 520 zł z tytułu najmu samochodu zastępczego. W dniu 2 kwietnia 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej K. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 478 zł z tytułu holowania pojazdu. Poszkodowana K. W. potrzebowała pojazdu do dojazdów na uczelnie.

Dowód: umowa najmu pojazdu (k. 11), faktura VAT (k. 12), historia szkody (k. 13), oświadczenie (13v, 14), protokół zdawczo odbiorczy (k. 14v), oświadczenia (k. 19, 20), kserokopia legitymacji studenckiej (k. 21), umowa zlecenia holowania (k. 22), specyfikacja usługi (k. 23), faktura VAT (k. 24), zeznania świadka K. W. (k. 79-80)

W dniu 11 marca 2015 r. poszkodowana i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia wszelkich roszczeń, z tytułu najmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 26 lutego 2015 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 10).

Na podstawie decyzja z dnia 29 kwietnia 2015 r. oraz decyzji z dnia 6 lipca 2015 r. pozwana przyznała odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego, łącznie kwotę 654,38 zł

Dowód: decyzje (k. 28, 29), potwierdzenie przelewu (k. 29, 30), maile (k. 15-18).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 3 listopada 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2 343,62 zł

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 25), potwierdzenie nadania (k. 26)

Biegły po przeprowadzeniu analizy historii przebiegu naprawy i likwidacji szkody ustalił, że uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego wynosił 15 dni. Biegły stwierdził, że koszt dobowy najmu samochodu zastępczego w wysokości 120,00 zł brutto nie odbiegał od występujących na rynku usług na terenie (...). Biegły ustalił, również, że kwota 478,00 zł brutto tytułem holowania jest zgodna z stawkami wskazanymi w uchwale Rady Powiatu (...) zatem w ocenie biegłego należy ją uznać za zgodną z cennikami. W ocenie biegłego uszkodzenia powstałe w pojeździe umożliwiały dojazd do miejsca zamieszkania i warsztatu naprawczego.

Dowód: opinia biegłego sadowego M. D. z dnia 17 sierpnia 2016 r. (k. 95-100).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały one przez strony zakwestionowane.

Zeznania złożone przez świadka K. W. korespondowały z materiałem dowodowym zebrany w sprawie. W związku z powyższym Sąd uznał je za wiarygodne.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść pisemnej opinii biegłego sadowego M. D. i uznał, iż wnioski opinii są pełne, rzetelne i logiczne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez P. K. przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które

mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, okres najmu pojazdu oraz zasadność holowania uszkodzonego pojazdu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Sąd dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczność zasadności roszczenia odszkodowawczego.

Powołany w sprawie biegły sądowy w pisemnej opinii z dnia 17 sierpnia 2016 r. wskazał, że po przeprowadzeniu analizy historii przebiegu naprawy i likwidacji szkody ustalił, że uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego wynosił 15 dni. Biegły stwierdził, że koszt dobowy najmu samochodu zastępczego w wysokości 120,00 zł brutto nie odbiegał od występujących na rynku usług na terenie (...). Biegły ustalił, również, że kwota 478 zł brutto tytułem holowania jest zgodna z stawkami wskazanymi w uchwale Rady Powiatu (...) zatem w ocenie biegłego należy ją uznać za zgodną z cennikami. W ocenie biegłego uszkodzenia powstałe w pojeździe umożliwiły dojazd do miejsca zamieszkania i warsztatu naprawczego.

Sąd przychyliła się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu uzasadniony dobowy koszt najmu samochodu zastępczego w niniejszej sprawie wynosił 120,00 zł brutto natomiast uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego wynosił 15 dni. Zdaniem Sądu również koszt 478 zł brutto tytułem holowania jest uzasadnionym kosztem. Należy przy tym wskazać, iż pomimo tego, że biegły stwierdził, że uszkodzenia powstałe w pojeździe umożliwiły dojazd do miejsca

zamieszkania i warsztatu naprawczego to poszkodowane jako, że nie dysponujące wiedzą specjalną w ocenie Sądu miał prawo przyjąć, że ze względów bezpieczeństwa koniecznym jest skorzystanie z usługi holowania oraz skorzystać z tej usługi. Należy wskazać również, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej zawartym w pozwie czynszu najmu samochodu zastępczego został ustalony w kwocie 120,00 zł brutto a nie jak wskazywała pozwana kwoty 147,60 zł brutto.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powodów roszczenie za zasadne w części w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powodów kwotę 1 623,62 złotych, tj. kwotę ustalonych kosztów najmu samochodu zastępczego oraz kosztów holowania pomniejszonych o wypłacone wcześniej przez pozwanego kwoty (1800,00 zł + 478,00 zł – 654,38 zł = 1623,62 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Zgodnie z w art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Powód domagał się ustawowych odsetek od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty. Zatem mając na uwadze zmianę brzmienia art. 481 k.c. Sąd zasądził odsetek ustawowe liczone od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 1.623,62 złotych, opierając się treści opinii biegłego w zakresie ilości dni najmu pozostającego w związku przyczynowo-skutkowym z powstałym zakresem szkody, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 720,00 złotych (2.343,62 zł – 720,00 zł = 1.623,62 zł) orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu pozwanej składały się kwoty 17,00 zł z tytułu uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa koszt zastępstwa procesowego strony pozwanej w kwocie 600,00 zł, co dało łączną kwotę 617,00 zł. Na koszty procesu powoda składały się kwota 118,00 zł z tytułu uiszczonych opłaty sądowej, kwota 17,00 zł z tytułu uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz koszt zastępstwa procesowego strony powodowej w kwocie 600,00 zł, co dało łączną kwotę zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 735,00 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 69%, a zatem 31 % powinno obciążyć powoda (1.352,00 zł x 31 % = 419,12 zł). Powodowie ponieśli koszt w wysokości 735,00 zł a zatem różnicę (735,00 zł – 419,12 zł = 315,88 zł) powinna zwrócić mu pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk